

Ordføreren (Johnsen): Udvalget har kunnet slutte sig til Lovforslagets Hovedbestemmelse om, at der af Statskassen udredes et Bidrag af den foreslaaede Størelse til de Kommuner, der yde Tilskud til „de fattiges Kasser“. Da de allerfleste Kommuner udrede saadanne Bidrag, og de enkelte Kommuner, der endnu have holdt sig tilbage, sandsynligvis snart ville følge efter, bliver det for saa vidt et Statstilskud til Kommunerne i Almindelighed, det faktisk her drejer sig om. Et saadant Statstilskud maatte formentlig anses forsværligt og begrundet, allerede under Hensyn til, at Kommunerne ere bebyrdede med store og stigende Udgifter, uden at Statstilskuddet ifølge Kommunebeskatningsloven af 15. Maj f. A. — 1½ Mill. Kr. — har kunnet bøde tilstrækkeligt derpaa, og der var da ogsaa af Regeringen foreslaaet at give Kommunerne 2½ Mill. Kr. Men selv bortset herfra taler i øvrigt for det foreslaaede Statstilskud i det specielle Øjemed at støtte „de fattiges Kasser“ den Omstændighed, at disse Kassers oprindelige Hovedindtægt ifølge Loven af 8. Marts 1856, Indholdet af Kirkens Bøsser, Tavler og Blok, er fratagen dem ved Loven om Menighedsraad og henlagt til Menighedsraadernes Forvaltning til Fremme af en fri kirkelig Fattigpleje. Som Følge af dette Indtægtsstab ville „de fattiges Kasser“, saafremt de ikke faa Tabet erstattet, blive nødte til at indskrænke deres Understøttelsesvirksomhed, men dette vilde være uheldigt og meget at beklage, da en Institution som „de fattiges Kasser“ kan udøve en god og nyttig Gerning ved at hjælpe værdige trængende, saaledes at de kunne undgaa at maatte ty til det offentlige Fattigvæsen, og der er jo mange, som ikke kunne komme ind under Lovene om Alderdomsunderstøttelse, Ulykkesforsikring og Sygekasser, skønt de kunne være lige saa værdige som de Personer, der kunne nyde godt af disse Love. Det at hjælpe saadanne Personer, vel i Reglen kun midlertidigt, da Kasserne i Almindelighed ikke evne at yde vedvarende Understøttelser, er ikke alene i Individets Interesse, men tillige af Betydning for Samfundet, der er interesseret i, at Borgernes Selvstændighedsfølelse og Tillid til at kunne hjælpe sig selv opretholdes saa længe som mu-

ligt, og selv rent økonomisk set er det i Kommunernes Interesse, da en mindre Understøttelse, der hjælper ud over en forbi-gaaende Trang, ofte skaaner Fattigvæsenet for en vedvarende større Byrde. — Medens det saaledes maa erkendes, at en Institution som „de fattiges Kasser“ har en Opgave, der fortjener at støttes, har man samtidig fra alle Sider været enig om, at Bestemmelserne i Loven af 8. Marts 1856 trænge til gennemgribende Ændringer eller til Afløsning af ny Regler. Bestemmelserne i denne Lov vare allerede fra først af mangelfulde og utilstrækkelige og maatte derfor meget hurtigt derefter suppleres med forskellige administrative Afgørelser, men de ere blevne endnu mere ufyldstgørende senere, efter at „de fattiges Kassers“ Forhold faktisk er undergaaet en betydelig Forandring derved, at Indtægterne tilvejebringes paa en helt anden Maade end efter Loven af 1856, saaledes som der nærmere er gjort Rede for i Betænkningen. Allerede forinden Indholdet af Kirkens Tavler, Bøsser og Blok blev frataget Kasserne, udgjorde Kommunens Tilskud den største Del af Kassernes samlede Indtægt. Ifølge en Oversigt over „de fattiges Kassers“ Virksomhed i 1901, der findes i Rigsdagstidende for 1901—02 Tillæg B. Sp. 2614, udgjorde Indtægten i det hele 415,000 Kr., men heraf var 248,000 kommunalt Tilskud, og efter første Januar, da Indtægten af Kirkeblokker osv. er fragaet, vil Kommunernes Tilskud udgøre en endnu større Kvotadel af Indtægten. Men de væsentlige Bestemmelser i Loven af 1856 trænge til Forandring. Kassens Opgave er saaledes kun løst og ufuldstændig angiven. Det er anført som en særlig Adkomst til Understøttelse, at Børnernes Skolegang og Undervisning forvolder Forældrene Besværighed. Men der er jo mange andre Aarsager til Trang, som i lige saa høj og højere Grad tale for Understøttelse uden for det almindelige Fattigvæsen. Sammensætningen af Bestyrelsen svarer ikke til den forandrede Karakter, Kassen efterhaanden har faaet, ved, som jeg før nævnedes, saa overvejende at maatte have sin Indtægt fra Kommunerne. Det aarlige Regnskab aflægges kun for Sognebeboerne uden at skulle underkastes nogen Revision